

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petr Hlušík, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **SBOROVÉ CENTRUM, o.p.s.**
sídlem Revoluční 609, Staré Město, 739 61 Třinec
zastoupený Mgr. Beatou Jeżowiczovou, advokátkou
sídlem Jablunkovská 2014/40a, 737 01 Český Těšín

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019 č. j. MPSV-2019/4462-421/1, ze dne 29. 5. 2019 č. j. MPSV-2019/49980-421/1 a ze dne 23. 7. 2019 č. j. MPSV-2019/90902-421/1, ve věci příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25. 3. 2019 č. j. MPSV-

Shodu s prvopisem potvrzuje

2019/4462-421/1, ze dne 23. 7. 2019 č. j. MPSV-2019/90902-421/1 a ze dne 29. 5. 2019 č. j. MPSV-2019/49980-421/1 **se zrušují** a věci se vracejí žalovanému k dalšímu řízení.

- II.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 43 886 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Beaty Jeżowiczové, advokátky se sídlem Jablunkovská 2014/40a, 737 01 Český Těšín.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyl poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu za druhé čtvrtletí roku 2018 rozhodnutím Úřadu práce ČR (dále jen „úřad práce“) ze dne 29. 5. 2019, za třetí čtvrtletí roku 2018 rozhodnutím ze dne 17. 12. 2018 a za čtvrté čtvrtletí roku 2018 rozhodnutím ze dne 23. 7. 2019. Odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 29. 5. 2019 č. j. MPSV-2019/49980-421/1 (2. čtvrtletí 2018), ze dne 23. 3. 2019 č. j. MPSV-2019/4462-421.1 (3. čtvrtletí 2018) a ze dne 23. 7. 2019 č. j. MPSV-2019/90902-421/1 (4. čtvrtletí 2018) (dále jen „napadená rozhodnutí“). Proti napadeným rozhodnutím podal žalobce žaloby. Vzhledem k tomu, že žaloby spolu skutkově souvisí, krajský soud je usnesením ze dne 10. 12. 2019 pod č. j. 25 Ad 6/2019-32 spojil ke společnému projednání.
2. V žalobě proti rozhodnutí z 29. 3. 2019, kterým nebyl přiznán příspěvek za druhé čtvrtletí roku 2018, žalobce nesouhlasil s posouzením pracovní smlouvy paní J. S. jako neplatné pro chybějící prvek nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance z důvodu, že J. S. současně pracovala na základě pracovní smlouvy a byla statutárním orgánem žalobce. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR, podle které člen statutárního orgánu obchodní korporace může pro tuto korporaci vykonávat na základě pracovní smlouvy jiné činnosti, které nespadají do působnosti statutárního orgánu. Není přitom podle názoru žalobce rozhodné, zda je tento zaměstnanec členem kolektivního statutárního orgánu nebo zda vykonává funkci statutárního orgánu jako jednotlivce. Z popisu pracovní pozice J.S. je zřejmé, že asistuje těm zaměstnancům žalobce, kteří patří mezi osoby se zdravotním znevýhodněním, a to tak, že jim asistuje při přijímání návyku obtížněji zapamatovatelných úkonů, podporuje je ve zvyšování sebevědomí, motivuje k odpovědnému plnění svých pracovních povinností a pomáhá jim překonávat bariéry, které přinášejí zdravotní postižení, což jsou činnosti, které statutární orgán právnické osoby běžně nevykonává.
3. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem o absolutní neplatnosti prodloužení pracovní smlouvy J. S. z důvodu jejího podpisu za žalobce Bc. M. H., který nebyl statutárním orgánem žalobce. Tato vada způsobuje pouze neplatnost relativní, které se žádná ze smluvních stran nedovolala. Nad to pracovní smlouva J. S. byla prodloužena na základě rozhodnutí správní rady žalobce ze dne 4. 7. 2018, byla tedy schválena tím orgánem, který schvaluje smlouvu o výkonu funkce. Žalobce tak má za to, že byly splněny veškeré formální požadavky pro platné prodloužení pracovní smlouvy.
4. V žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 25. 3. 2019, kterým nebyl přiznán příspěvek za třetí čtvrtletí roku 2018, žalobce zopakoval shodné námitky, jako bylo uvedeno v žalobě

týkající se druhého čtvrtletí roku 2018 (odstavce 2. a 3. tohoto rozsudku), a v žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 23. 7. 2019, kterým nebyl přiznán příspěvek za čtvrté čtvrtletí roku 2018, žalobce rovněž zopakoval námitky, jako bylo uvedeno v žalobě týkající se druhého čtvrtletí roku 2018 (odstavce 2. a 3. tohoto rozsudku).

5. Žalovaný k žalobám uvedl, že se ztotožňuje se svým názorem vyjádřeným v napadeném rozhodnutí. U jednání následně doplnil, že podle jeho názoru je náplň práce J. S. nejméně z části naplňuje znaky obchodního vedení společnosti.
6. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadená rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Ze správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce požádal o příspěvek na podporu zaměstnávání zaměstnanců se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za druhé, třetí a čtvrté čtvrtletí roku 2018 samostatnými žádostmi. Úřad práce vyzval k opravě žádostí mimo jiné v části týkající se příspěvku na J. S., která byla vedena jako provozní zaměstnanec a současně byla ředitelkou a tedy jedinou statutární zástupkyní žalobce, a vztah založený pracovní smlouvou tak přestal být pracovněprávní z důvodu absence znaku nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance. Uznatelné jsou přitom mzdové náklady provozních zaměstnanců v základním pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli.
8. Žalobce do spisu založil pracovní smlouvu uzavřenou mezi žalobcem a J.S. dne 2. 1. 2013, zakládající pracovní poměr na dobu určitou, druh práce „organizační pracovník“, včetně popisu pracovní činnosti, a dodatky k této pracovní smlouvě dobu pracovního poměru postupně prodlužující ze dnů 30. 4. 2013, 1. 4. 2014, 14. 4. 2014, 29. 9. 2014, 30. 12. 2016 a 27. 7. 2017. Posledním dodatkem byl změněn pracovní poměr na dobu neurčitou, druh práce „organizační pracovník“ zůstal stejný, a za žalobce jej podepsal Bc. M. H., předseda správní rady žalobce, ačkoliv v záhlaví samotného dodatku je uvedeno, že za žalobce jedná J. S., která byla od 1. 5. 2017 jediným statutárním orgánem žalobce. Žalobce předložil popis pracovní činnosti vztahující se k tomuto dodatku.
9. O žádostech rozhodl úřad práce rozhodnutími ze dne 17. 12. 2018, 18. 2. 2019 a 27. 3. 2019, kterými žalobci část příspěvku přiznal, část požadovanou na J.S. neposkytl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že J. S. se stala od 1. 5. 2017 statutární zástupkyní žalobce a stala se tak sama sobě nadřízenou, čímž vztah mezi žalobcem a ní pozbyl základní znak pracovněprávního vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance. Nadto dodatek za žalobce uzavřel Bc. M. H., ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, neboť nebyl statutárním orgánem žalobce. Činnost J. S. v době od 1. 5. 2017 do 31. 10. 2018, kdy byla statutárním orgánem žalobce a kdy měla poskytovat asistenci osobám se zdravotním postižením, je nutno pokládat za práci statutárního orgánu pro zaměstnavatele mimo pracovně právní vztah. Protože nevykonávala práci v základním pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli, příspěvek na ni žalobci nepřísluší.

10. Proti těmto rozhodnutím úřadu práce podal žalobce odvolání, o kterých žalovaný rozhodl napadenými rozhodnutími. Žalovaný s poukazem na ustanovení § 78a odst. 12 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) zdůraznil, že za další náklady, o které lze zvýšit příspěvek, jsou mzdové náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů v základním pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli a žalobci tak není možné daný příspěvek poskytnout, neboť jej uplatňuje rovněž na J. S., která s ním není v pracovněprávním vztahu. Tím, že se J. S. od 1. 5. 2017 stala jedinou statutární zástupkyní žalobce, stala se sama sobě nadřízenou a chybí tak znak nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance. Nadto, podepsal – li dodatek o prodloužení smlouvy za žalobce Bc. M. H., bývalý statutární orgán, k jejímu prodloužení nedošlo. Poskytování asistence osobám zdravotně postiženým je pak nutno pokládat za práci statutárního orgánu pro žalobce mimo pracovně právní vztah.
11. Poskytování příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce upravuje § 78a zákona o zaměstnanosti. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení *zaměstnavateli, který s úřadem práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele, se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů*. V žádosti o poskytnutí příspěvku může zaměstnavatel uplatnit nárok na zvýšení příspěvku o další náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením, kterými jsou mimo jiné též *mzdové náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů v základním pracovně právním vztahu k zaměstnavateli* (§ 78a odst. 3 a 12 zákona o zaměstnanosti).
12. Zákon o zaměstnanosti neobsahuje definici základního pracovně právního vztahu; tento je upraven v § 3 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“) tak, že *základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr*. Za situace, kdy není pro oblast veřejného práva institut základního pracovního poměru definován, je nutno použít úpravu soukromoprávní a podmínku existence základního pracovně právního vztahu pro přiznání příspěvku na další náklady vynaložené zaměstnancem posuzovat podle úpravy obsažené v zákoníku práce.
13. Žalovaný vystavil své rozhodnutí na závěru, že J. S. nebyla k žalobci v pracovněprávním vztahu pro absenci znaku závislé práce nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, když J. S. byla jedinou statutární zástupkyní žalobce – zaměstnavatele. Předně považuje krajský soud za nutné poznamenat, že vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance je podle § 2 odst. 1 zákoníku práce znakem závislé práce, nikoliv znakem existence pracovního poměru založeného pracovní smlouvou, popř. dohodou o práci konané mimo pracovní poměr, a podmínkou pro poskytnutí zvýšení příspěvku není výkon závislé práce, ale základní pracovně právní vztah. Může – li však být závislá práce vykonávána pouze v základním pracovně právním vztahu (§ 3 zákoníku práce), pak lze přisvědčit žalovanému, že pozbude – li práce vykonávána na základě pracovní smlouvy a tedy v základním pracovně právním vztahu znak závislé práce, nebude se již jednat o základní pracovně právní vztah, a žalovaný by tak byl povinen k této skutečnosti přihlédnout.

14. Žalovaný konstatuje, že vztah nadřízenosti a podřízenosti je vyloučen proto, že žalobce má statutární orgán individuální, nikoliv kolektivní. Taková úvaha je ovšem zkratkovitá, neboť pomíjí faktickou organizaci žalobce, o které se vůbec nezmiňuje, existenci správní rady a její postavení a vůbec existence případných vedoucích zaměstnanců. Vykonává-li jediný statutární zástupce zároveň práci na pozici, ve které je podřízen svému vedoucímu zaměstnanci nebo jemu práce odevzdává, resp. podléhá kontrole jiného orgánu k tomu ustanoveného, pak samotná skutečnost, že je jediným statutárním orgánem, na vztah nadřízenosti a podřízenosti nemá žádný vliv. Taková skutečnost nevyplyvá ani z podstaty pravomocí statutárního orgánu, neboť podle § 164 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „NOZ“), základní úlohou statutárního orgánu je zastupování právnické osoby ve všech záležitostech. Zastupování právnické osoby však není tvorba vůle této právnické osoby, ani sama o sobě nezahrnuje rozhodování v technických záležitostech, udělování příkazů ve smyslu zákoníku práce apod. V tomto směru je úvaha žalovaného dílem nesprávná a dílem nemá oporu ve spise, neboť k otázce, zda a komu byla žalobkyně při výkonu práce organizačního pracovníka podřízena, napadená rozhodnutí neuvádí vůbec nic. Stejně tak neuvádí vůbec nic o obsahu náplně práce organizačního pracovníka a jejím přesahu přes výkon funkce statutárního orgánu. Teprve až u ústního jednání se žalovaný touto otázkou částečně zabýval, k tomu však nelze přihlídnout. Důvody, pro které bylo vydáno rozhodnutí, musí správní orgán vtělit do jeho odůvodnění a nikoliv je doplňovat v řízení před správními soudy (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 4 As 207/2015-107, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013-67, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, č. j. 9As 338/2018-50, a další). Napadená rozhodnutí tak jednak trpí vadou řízení, neboť nemají oporu ve spise, jednak jsou nezákonná v úvaze o vlivu složení statutárního orgánu na znak nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, tedy vadami předvídanými v § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s a § 78 odst. 1 s. ř. s., které vedou k jejich zrušení.
15. Žalovaný dále konstatoval neplatnost posledního dodatku k pracovní smlouvě, který za žalobce uzavřel bc. H. Pro oblast soukromoprávních vztahů upravuje neplatnost jak občanský zákoník, tak zákoník práce, který neplatnost řeší v hlavě V., „*některá ustanovení o právním jednání*“. Podle § 19 odst. 3 zákoníku práce ve znění účinném ke dni 27. 7. 2017, tedy ke dni uzavření sporného dodatku k pracovní smlouvě práce, *neplatnost právního jednání nemůže být zaměstnanci na újmu, nezpůsobil-li neplatnost výlučně sám*. Podle § 18 zákoníku práce, *je-li možné právní jednání vyložit různým způsobem, použije se výklad pro zaměstnance nejpriznivější*. Vzhledem k tomu, že zákoník práce tak nestanoví obligatorně neplatnost pracovněprávní smlouvy v případě, že tuto za zaměstnavatele uzavře osoba neoprávněná za něj jednak, je nutno vycházet z § 588 NOZ, podle kterého se za absolutně neplatné považuje pouze takové právní jednání, *které se zjevně přičí dobrým mravům nebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek*.
16. Mělo-li by se jednat o dodatek absolutně neplatný ve smyslu paragrafu citovaného § 588 NOZ, pak by se muselo jednat o jednání, které se *zjevně přičí dobrým mravům* nebo *zjevně narušuje veřejný pořádek*, a to ve smyslu, jak ho definuje soukromé právo, protože neplatnost této smlouvy by byla posuzována z hlediska soukromého práva a uplatňování soukromého práva je na uplatňování práva veřejné nezávislé, jak stanoví § 1 odst. 2 posl. věta NOZ. Měl-li žalovaný za to, že smlouva je absolutně neplatná, musel rozpor

s veřejným zájmem nebo dobrými mravy posuzovat vzhledem k § 1a zákoníku práce, jehož smyslem a účelem je - pro stručnost - ochrana zaměstnance J. S. ve vztahu k žalobci¹. Žádná skutečnost, která by odůvodňovala absolutní neplatnost této smlouvy, však není v napadeném rozhodnutí uvedena, neboť se žalovaný absolutní neplatností předmětného dodatku v tomto směru nezabýval a krajský soud tak považuje úvahu žalovaného o neplatnosti prodloužení pracovně právní smlouvy z důvodu jejího uzavření Bc. H. za nesprávnou. Krajský soud k tomu poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která k obdobnému závěru dospěla i v případě, kdy pracovněprávní smlouvu uzavře za zaměstnavatele a za táž osoba; Nejvyšší správní soud ve shodě s Nejvyšším soudem a Ústavním soudem považuje takové jednání za neplatné jenom v případě střetu zájmů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Ads 321/2018 – 38 ze dne 19. 11. 2019, č. j. 7 Ads 45/2018-27 z 2. 5. 2019, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 3613/2015 z 19. 1. 2017 a jej rušící nálezný Ústavního soudu ze dne 21. 8. 2018, sp. zn. III ÚS 669/17).

17. Nedodržení písemné formy upravuje § 20 zákoníku práce tak, že *bylo – li již započato s plněním, není možné se neplatnosti tohoto jednání dovolat u těch jednání, jimiž vzniká nebo se mění základní pracovně právní vztah*. Nedodržení předepsané formy upravuje občanský zákoník v § 582 odst. 2 obdobně tak, že *není-li dodržena forma právního jednání ujednaná stranami, nelze neplatnost namítnout, nebylo-li již plněno*. Nelze tak přisvědčit závěru žalovaného, že k prodloužení předmětné pracovněprávní smlouvy nedošlo z důvodu, že jej uzavřela osoba neoprávněná jednat za zaměstnavatele (žalobce), neboť to nezpůsobilo absolutní neplatnost uzavíraného dodatku k pracovní smlouvě, ale toliko neplatnost relativní, která předně nemůže být na újmu zaměstnankyni J. S., a nelze se jí dovolat poté, co již s plněním bylo započato, což v době rozhodování žalovaného nepochybně bylo, když J. S. práci organizačního pracovníka vykonávala (nic jiného ze spisu nevyplývá) a pobírala za něj mzdu; nadto se neplatnosti může dovolat pouze účastník tohoto vztahu, přičemž ze spisu ani z vyjádření účastníků řízení nevyplývá, že by se tak stalo. Žalovaný je i pro účely veřejného práva vázán účinky soukromoprávními, když zákon o zaměstnanosti žádné specifické podmínky pro v § 78a požadovaný základní pracovněprávní vztah neklade.
18. Závěr žalovaného týkající se neplatnosti dodatku k pracovní smlouvě tak ohledně neplatnosti absolutní nemá oporu ve spise a ohledně relativní neplatnosti a jejich důsledcích je nezákonný ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s a § 78 odst. 1 s. ř. s., což vede ke zrušení napadených rozhodnutí.
19. Krajský soud z důvodů uvedených v odstavci 15 a 18 napadená rozhodnutí zrušil postupem podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s a § 78 odst. 1 s. ř. s. a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním závěrem krajského soudu, že podpis dodatku k pracovní smlouvě osobou, která není statutárním orgánem, sama o sobě nezpůsobuje neplatnost tohoto dodatku a skutečnost, že J. S. byla v posuzovaném období jak jedinou statutární zástupkyní žalobce, tak měla pracovat jako zaměstnanec v řádném zaměstnaneckém poměru, sama o sobě nezpůsobuje absenci znaku závislé práce podle § 2

---

¹ Ustanovení § 1a odst. 2 zákoníku práce zní: *Zásady zvláštní zákonné ochrany postavení zaměstnance, uspokojivých a bezpečných pracovních podmínek pro výkon práce, spravedlivého odměňování zaměstnance, rovného zacházení se zaměstnanci a zákazu jejich diskriminace vyjadřují hodnoty, které chrání veřejný pořádek.*

odst. 1 zákoníku práce spočívající v nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance.

20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto (výrok II.) podle ustanovení

§ 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení plně procesně úspěšný, a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

- soudní poplatek za podané žaloby ve výši 3 x 3 000 Kč 9 000 Kč
- odměna za zastoupení advokátem za úkony učiněné před spojením věci (příprava a převzatí zastoupení, sepsání žaloby), ve výši podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1999 Sb., 3 100 Kč, celkem 6 x 3 100 Kč
18 600 Kč
- odměna za zastoupení advokátem za úkon učiněný po spojení věci (účast u jednání) ve výši podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1999 Sb., celkem 7 100 Kč
7 100 Kč
- režijní paušál za 7 úkonů právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. 2 100 Kč
- cestovné za cestu z Českého Těšína do Ostravy a zpět, celkem ujeté 2 x 54,4 km osobním vozem RZ; Škoda Octavia, o průměrné spotřebě 5l na 100 km benzínu natural, cena za opotřebení dle vyhlášky č. 358/2019 Sb. činí 4,20 Kč za 1 ujetý kilometr, cena pohonných hmot 32 za 1 litr benzínu
631 Kč
- náhrada za ztrátu času v rozsahu 4 půlhodin ve výši 100,- Kč za každou započatou půlhodinu podle § 14 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb. 400 Kč
- DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku (21% z 28 831 Kč) 6 055 Kč

Celkem

43 886 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle ustanovení § 64 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 13. ledna 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu